

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Wild Iris*

Συγγραφέας: LOUISE GLÜCK

Copyright © 1992, Louise Glück

All rights reserved

© ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε., 2021

Για την ελληνική γλώσσα σε όλη την ηπειρωτική Ευρώπη

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιοδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: ΠΟΙΗΣΗ

ISBN: 978-618-5617-03-5

Φωτογραφία εξωφύλλου: © Universal / Getty Images / Ideal Image

Τίτλος: *Iris Sisyrynchium*, Illustration Pierre-Joseph Redouté

Φωτογραφία Louise Glück: © Katherine Wolkoff

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε. / ΣΙΟΛΑ-ΑΛΕΞΙΟΥ

Κομνηνών 24, Αθήνα 114 72

Τηλ. 210 6426393

Fax 210 6459312

E-mail info@stereoma-sa.gr

www.stereoma-sa.gr

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

ΛΟΥΙΖ ΓΚΛΙΚ

Η ΑΓΡΙΑ ΙΡΙΣ

THE WILD IRIS

Δίγλωσση έκδοση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

CONTENTS

The Wild Iris	16
Matins	20
Matins	22
Trillium	24
Lamium	28
Snowdrops	30
Clear Morning	32
Spring Snow	36
End of Winter	38
Matins	42
Matins	44
Scilla	46
Retreating Wind	48
The Garden	52
The Hawthorn Tree	56
Love in Moonlight	58
April	60
Violets	62
Witchgrass	64

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η άγρια ίρις	17
Όρθρος	21
Όρθρος	23
Τρίλλιο	25
Λάμιο	29
Γάλανθοι	31
Καθαρό πρωινό	33
Ανοιξιάτικο χιόνι	37
Τέλος του χειμώνα	39
Όρθρος	43
Όρθρος	45
Σκίλλα	47
Άνεμος που αποσύρεται	49
Ο κήπος	53
Κράταιγος	57
Αγάπη στο φεγγαρόφωτο	59
Απρίλιος	61
Βιολέτες	63
Αγριόχορτο	65

The Jacob's Ladder	68
Matins	70
Matins	72
Song	76
Field Flowers	78
The Red Poppy	80
Clover	82
Matins	84
Heaven and Earth	86
The Doorway	88
Midsummer	92
Vespers	96
Vespers	100
Vespers	104
Daisies	106
End of Summer	108
Vespers	112
Vespers	114
Vespers	118
Early Darkness	120
Harvest	122
The White Rose	124

Η κλίμακα του Ιακώβ	69
Όρθρος	71
Όρθρος	73
Τραγούδι	77
Αγριολούλουδα	79
Η κόκκινη παπαρούνα	81
Τριφύλλι	83
Όρθρος	85
Ουρανός και γη	87
Το κατώφλι	89
Μεσοκαλόκαιρο	93
Εσπερινός	97
Εσπερινός	101
Εσπερινός	105
Μαργαρίτες	107
Τέλος του καλοκαιριού	109
Εσπερινός	113
Εσπερινός	115
Εσπερινός	119
Δειλινό	121
Θερισμός	123
Το λευκό τριαντάφυλλο	125

Ipomoea	128
Presque Isle	130
Retreating Light	134
Vespers	138
Vespers: Parousia	140
Vespers	144
Vespers	146
Sunset	148
Lullaby	150
The Silver Lily	152
September Twilight	156
The Gold Lily	160
The White Lilies	162

Χωνάκι	129
Presque Isle	131
Φως που σβήνει	135
Εσπερινός	139
Εσπερινός: Παρουσία	141
Εσπερινός	145
Εσπερινός	147
Ηλιοδασίλεμα	149
Νανούρισμα	151
Ο ασημένιος κρίνος	153
Σεπτεμβριάτικο λυκόφως	157
Ο χρυσός κρίνος	161
Οι λευκοί κρίνοι	163

THE WILD IRIS

At the end of my suffering
there was a door.

Hear me out: that which you call death
I remember.

Overhead, noises, branches of the pine shifting.
Then nothing. The weak sun
flickered over the dry surface.

It is terrible to survive
as consciousness
buried in the dark earth.

Then it was over: that which you fear, being
a soul and unable
to speak, ending abruptly, the stiff earth
bending a little. And what I took to be
birds darting in low shrubs.

You who do not remember
passage from the other world
I tell you I could speak again: whatever
returns from oblivion returns
to find a voice:

Η ΑΓΡΙΑ ΙΡΙΣ

Στο τέλος του μαρτυρίου μου
υπήρχε μία πόρτα.

Άκουσέ με: αυτό που ονομάζεις θάνατο
το θυμάμαι.

Πάνω μας, θόρυβοι, κλαδιά πεύκου που θροΐζουν.
Έπειτα τίποτα. Ο αδύναμος ήλιος
τρεμόπαιξε πάνω στην ξηρή επιφάνεια.

Είναι τρομερό να επιζείς
ως συνείδηση
θαμμένη στη σκοτεινή γη.

Έπειτα τελείωσε: αυτό που φοβάσαι, να είσαι
ψυχή και ανήμπορη
να μιλήσεις, να τελειώνει απότομα, η σκληρή γη
να κάμπτεται λιγάκι. Κι αυτό που νόμισα πως ήταν
πουλιά ν' αναπηδούν στα χαμόκλαδα.

Εσύ που δεν θυμάσαι
το πέρασμα από τον άλλο κόσμο
σου λέω πως θα μπορούσα να μιλήσω ξανά: ό,τι
επιστρέφει από τη λήθη επιστρέφει
για να βρει φωνή:

from the center of my life came
a great fountain, deep blue
shadows on azure seawater.

από το κέντρο της ζωής μου αναδύθηκε
ένα μεγάλο σιντριβάνι, βαθυκύανες
σκιές σε γαλάζιο θαλασσινό νερό.

M A T I N S

The sun shines; by the mailbox, leaves
of the divided birch tree folded, pleated like fins.
Underneath, hollow stems of the white daffodils,
Ice Wings, Cantatrice; dark
leaves of the wild violet. Noah says
depressives hate the spring, imbalance
between the inner and the outer world. I make
another case—being depressed, yes, but in a sense
passionately
attached to the living tree, my body
actually curled in the split trunk, almost at peace,
in the evening rain
almost able to feel
sap frothing and rising: Noah says this is
an error of depressives, identifying
with a tree, whereas the happy heart
wanders the garden like a falling leaf, a figure for
the part, not the whole.

ΟΡΘΡΟΣ

Ο ήλιος λάμπει· πλάι στο γραμματοκιβώτιο, φύλλα
από τη σχισμένη σημύδα διπλωμένα, πτυχωμένα σαν
πτερύγια ψαριού.

Από κάτω, κούφια κοτσάνια λευκών ναρκίσσων,

Φτερωτοί Τρίανδροι, Ζουμπούλια· σκούρα
φύλλα της άγριας βιολέτας. Ο Νόα λέει
οι καταθλιπτικοί μισούν την άνοιξη, ανισορροπία
ανάμεσα στον εσωτερικό και στον εξωτερικό κόσμο. Κάνω
μια διαφορετική υπόθεση — να έχεις κατάθλιψη, ναι, αλλά
με κάποιον τρόπο να είσαι παθιασμένα

συνδεδεμένη με το ζωντανό δέντρο, το σώμα μου
κυριολεκτικά συσπειρωμένο γύρω από τον σχισμένο
κορμό, ήρεμο σχεδόν, μες στη βροχή του δειλινού
σχεδόν ικανό να νιώσει

τους χυμούς ν' αφρίζουν και να ανεβαίνουν: Ο Νόα λέει
αυτό είναι

το σφάλμα των καταθλιπτικών, να ταυτίζονται
μ' ένα δέντρο, ενώ η χαρούμενη καρδιά
περιπλανιέται στον κήπο σαν φύλλο που πέφτει, μορφή
του μέρους, όχι του συνόλου.

CLEAR MORNING

I've watched you long enough,
I can speak to you any way I like—

I've submitted to your preferences, observing patiently
the things you love, speaking

through vehicles only, in
details of earth, as you prefer,

tendrils
of blue clematis, light

of early evening—
you would never accept

a voice like mine, indifferent
to the objects you busily name,

your mouths
small circles of awe—

And all this time
I indulged your limitation, thinking

ΚΑΘΑΡΟ ΠΡΩΙΝΟ

Σας έχω παρατηρήσει αρκετά,
μπορώ να σας μιλήσω με όποιον τρόπο θέλω —

Έχω υποκύψει στις προτιμήσεις σας, εξετάζοντας
υπομονετικά
ό,τι αγαπάτε, μιλώντας

μόνο μέσω μεταφορών
με λεπτομέρειες της γης, όπως προτιμάτε,

με τους έλικες
της γαλάζιας αγράμπελης, με το φως

του πρώιμου απογεύματος —
δεν θα δεχόσασταν ποτέ

μια φωνή σαν τη δική μου, αδιάφορη
για τα πράγματα που τόσο δραστήρια ονομάζετε,

τα στόματά σας
μικροί κύκλοι από δέος —

Κι όλο αυτόν τον καιρό
ενθάρρυνα τους περιορισμούς σας, θεωρώντας

you would cast it aside yourselves sooner or later,
thinking matter could not absorb your gaze forever—

obstacle of the clematis painting
blue flowers on the porch window—

I cannot go on
restricting myself to images

because you think it is your right
to dispute my meaning:

I am prepared now to force
clarity upon you.

ότι θα τους παραμερίζατε εσείς αργά ή γρήγορα,
θεωρώντας ότι η ύλη δεν μπορεί ν' απορροφά το βλέμμα
σας για πάντα —

εμποδίζοντας την αγράμπελη να ζωγραφίσει
γαλάζια λουλούδια στην τζαμαρία της βεράντας —

δεν μπορώ να συνεχίσω
να περιορίζομαι σε εικόνες

επειδή θεωρείτε δικαίωμά σας
να αμφισβητείτε το νόημά μου:

είμαι έτοιμος τώρα να σας επιβάλλω
καθαρότητα.